

בס"ד. יום ב' י"א סיון תשס"ט

שם:

_____

זמן:

_____

מבחן שבועי בבא מציעא דף לב-לח (י-2)

(א) 1. מצאה ברפת אין חייב בה, ברשות הרבים חייב בה. היכן נמצאים מקומות אלו. 2. האם הרפת משתמרת. 3. אמר לו אביו הטמא. באיזה אופן מדובר, מה הדין ומה החידוש. 4. מצוה לפרוק אבל לא לטעון, באר המשמעות, מה השיטות המובאות במשנה ומה טעם החולקים. פרט.

(ב) 1. האם מוכח ממתניתין אי צער בעלי חיים דאורייתא. פרט. 2. אי ילפינן מקל וחומר פריקה מטעינה, האם מוכח דצער בעלי חיים דאורייתא. 3. מה ההבדל בין בהמת גוי ומשא ישראל לבהמת ישראל ומשא גוי. ואיך רצתה הגמ' להוכיח מאותה הברייתא לענין צער בעלי חיים דאורייתא אי לאו.

(ג) 1. הוא, אביו, רבו. מי קודם לענין השבת אבדה וכו', ומנין. 2. האם חיוב כבוד אב מ-של בן או מ-של אב. ואי אמרינן כאחד הצדדים מה קשה. ואיך אפשר לתרץ. 3. מי מקרעין זה על זה, ובאיזה קרע מדובר.

ד) 1. מזה היה מצב לימוד התורה עד זמנו של רבי ומה ארע בזמנו. ומדוע. 2. מה פירוש נגנבו שאמרה המשנה. והאם רק בכהאי גוונא מקנה לו כפילא. 3. במה מקנה המפקיד את הכפל לשומר.

ה) 1. מתי היא שעת חלות הקנאת הכפל ומאי נפקא מינה. 2. מה החסרון אי עומדת באגם, באיזה אופן היה אפשר לפרש שלא היה חסרון בכהאי גוונא, ומדוע לא הקימה הגמ' כך. 3. האם גם לשואל מקנה כפילא, באר הצדדים והטעמים ומאי נפקא מינה בין הטעמים.

ו) 1. מה דייק רבינו תם מספק הגמ' בגוונא דאמר לאחר מיכן איני משלם. ואיך ביאר למסקנא, ומדוע. 2. שאל מן האשה ושולם לבעלה מהו. באיזה אופן מדובר ומדוע. פרט.

ז) 1. איזו שבועה חירש רב הונא, מהיכן רצתה הגמ' להוכיח דלא כדבריו. 2. איך הקים ר' יוסף את הברייתא כי היכי דלא תיקשה לר' הונא, ואי ישבע המלוה, מדוע לא יוכל הלוח להוציא את המשכון אם יטרח אחריו. 3. מה עוד תירצה הגמ'. 4. על מה תירצה הגמ' תהא במאמינו, ומדוע אי אפשר לאוקי לרישא נמי הכי.

(ח) 1. המשכיר פרה לחבירו והשאיילה לאחר, מה סברת מחלוקתם של ר' יוסי ורבנן. 2. מה תהיה סברת ר' יוסי בגוונא שהביא עדים. 3. לרבנן מתי קנה השוכר מהמשכיר.

(ט) 1. מתי באשם ומתי בחטאת. 2. האם כאן מקור דין זה, ומאי טעמא שנאה הכא. 3. ממי נמי אתא לאפוקי ולא אמר. 4. שומר שמסר לשומר, באר סברת רב.

(י) 1. שומר שמסר לשומר, באר סברת ר' יוחנן. 2. באיזה אופן פליגי לענין תחילתו בפשיעה וסופו באונס, ובאיזה אופן פליגי הכא אביי ורבא, ומה סברת פלוגתתם. ובאיזה אופן מודים אביי ורבא לחבירו. 3. מדוע הביאה הגמ' לפלוגתת אביי ורבא כאן.

(יא) 1. באיזה דין אמרה המשנה שצריך לשלם יותר מאשר הוא יודע שחייב, ובאיזה דין אינו מפסיד ומה טעם החילוק. 2. האם למסקנת הגמ' נשארים החילוקים שנאמרו תחילה.

(יב) 1. מה הפירוש מניח גזילה ביניהם ומסתלק, ומדוע בעינן לפרש בן. 2. מי חלק אר' טרפון, מה אמר ומה סברתו. 3. באיזה אופן אמר רבא דהכל מורים שמניח ביניהם ומסתלק, ומה הקשתה הגמ' עליו, ומדוע התם הווי כגוונא דידן.

(יג) 1. המפקיד פירות אצל חבירו מה דינן כשרואה שמרקיבין, פרט. 2. האם מותר לתרום שלא מן המוקף ומה קשה כאן, ואיך מתרצים. 3. מה הפרוש כדי חסרונן. 4. באר דברי הגמ' "כיון דקם קם" ומה הפירוש "עושה להן תקנה".

(יד) 1. איזה דין רצתה הגמ' להוכיח משיטת מתניתין והאם מוכח, ומדוע. 2. האם יש מצב שמורידין לנכסי שבוי. 3. באר, שבויין, נטושים ורטושים. ומה ההבדל ביניהם. 4. מצינו ברייתא שאמרה, היורד לנכסי שבוי אין מוציאין אותו מידו, האם הנוסח מדויק, ואם לאו מדוע נאמר.

בהצלחה רבה !

תשובות למכתן שבועי בבא מציעא דף ל"ח - ל"ח

תשובה א.

1. ללישנא אחת בגמ' מצאה ברפת איירי דווקא בתוך התחום, אבל חוץ לתחום אפי' בהאי רפת חייב, ואילו מצאה ברשות הרבים אפילו תוך התחום חשיב אבידה. וללישנא אחרת בגמ', הרפת הפטורה פטורה אפילו חוץ לתחום, ודווקא התם ברה"ר חייב, אבל תוך התחום אפילו ברשות הרבים פטור.
2. סוגיין איירי ברפת שאינה משתמרת, אך מאידך אינה מתעה, דאילו היתה משתמרת, פשיטא שאינה אבידה, ואילו הייתה מתעה ודאי כהוי אבידה.
3. אמר לו אביו הטמא והוא כהן, אין לו לשמוע לאביו ולהטמא משום דאין עשה דכיבוד אב דוחה עשה ולא תעשה של טומאת כהנים, וקמ"ל מתני' דלא תימא דהוקש כיבוד אב ואם לכיבוד המקום [בקרא דכבוד את אביך וכתוב כבוד את ה' מהונך], וישמע לאביו, דהא כתיב אני ה' דאף אביך חייב בכבודי.
4. מסקי' דכוונת מתני' דמצוה לפרוק בחינם אבל לא לטעון בחינם. ור' שמעון פליג דאף לפרוק הוא בחינם. ואמרי' דלרבנן ע"כ דטעינה בשכר, דאי נימא דהיא בחינם, הא איכא למילף ק"ו לפריקה שיש בה חסרון כס וצער בע"ח [למ"ד צער בע"ח דא"ו], ואם כתיב פריקה ע"כ דאתי לאשמועינן דטעינה בשכר ורק פריקה בחינם, ור' שמעון סבר דלא מסיימי קראי ומשו"ה ליכא למילף ק"ו, דאף דכתיב "כי תראה וגו' נופלים וגו'", הא שפיר יש לומר דנפלו עם משאן עליהם.

תשובה ב.

1. אמרי' בגמ' דמתני' אין ראי', דאי מפלוגתת ר' שמעון ורבנן דמבו' דלכו"ע יש ללמוד פריקה מטעינה, דלמא הוא משום חסרון כס [ואף דגם בטעינה שייך דיש חסרון כס, מ"מ אין לחלק וכשם שבאין חסרון כס הוא בשכר ה"ה חסרון כס בשכר, ואכתי איכא לק"ו. ועיין עוד בתוס' דמעיקרא כתבו דליתא להאי סברא, אבל בדברי ר' יוסי הסכימו להאי סברא]. ואי מפלוגתת ת"ק עם ר' יוסי לענין משא שאינה יכולה לעמוד בו, דלמא בדרשת הכתובים פליגי, ואי מדאמרו דבאין טוען עמו אינו חייב, דלמא אינו חייב בחינם אבל חייב בשכר.
2. מעקרא אמרי' דשפיר מוכח דצער בע"ח דא"ו, אך דחי' דאכתי איכל למילף ק"ו מחסרון כס, ודחי' דבטעינה נמי פעמים שיש חסרון כס, כגון דבטיל משוקא, או דיבואו גנבים. ובתוס' כתבו דר' יוסי דסבר צער בע"ח דרבנן ואפ"ה סבר דטעינה בשכר, ע"כ דעביד ק"ו משום חסרון כס [וילפי' מטעינה שאין בה חסרון כס לטעינה שיש בה חסרון כס].
3. מסקי' דהמחמר בסתמא הוא בעל הבהמה, וע"כ בבהמת גוי שהמחמר הוא הגוי אין חיוב, ובבהמת ישראל שהמחמר הוא ישראל, יש חיוב. ואמרי' דלכא"ו משמע דצער בע"ח לאו דא"ו, דאי הוי דא"ו תיפוק ליה משום צער בע"ח, ואין לומר דאיירי בטעינה, דהא הקרא בפריקה כתיב. ומסקי' דהא מני ר' יוסי דסבר צער בע"ח לאו דא"ו.

תשובה ג.

1. הוא קודם לכולם, דכתיב "אפס כי לא יהיה בך אביון" ודרשינן ששלו קודם ולא יביא עצמו לידי עניות, וכשיש לפניו אביו ורבו, רבו קודם לפי שהביאו לחיי העולם הבא, אא"כ אביו חכם.
2. נחלקו בסוגי' בקידושין אם כבוד אב משל בן או משל אב. וכתבו התוס' דאף למ"ד משל בן, לענין אבידה שפיר קאמרה מתני' דשלו קודם, לפי דאין האב נהנה מגוף האבידה, ואף לאב קשה באבידה שאבדה לבן.
3. אמרי' בגמ' דת"ח שבבל קורעין זה על זה לפי דכל אחד לומר מחבירו, וכתבו התוס' דהיינו קרע שאינו מתאחה כקרע תלמיד על הרב.

תשובה ד.

1. עד זמנו של רבי היו לומדים רק משניות ולא מבינים בטעמי הדברים ובחילוקם, עד שדרש להם דהעוסק במשנה מדה ואינה מדה, אבל העוסק בתלמוד אין לך מדה גדולה מזו, דע"כ יוכל לחדש דינים ולתרץ הקושיות. אבל משראה דרצו אחר הגמ' ועזבו המשניות, דרש להם לעולם הוי רץ למשנה ששגגת תלמוד עולה זדון דאם לא ידע המשניות לא ידע הדינים.
2. נגנבו היינו או שטוען נגנבה, באונס ומכל מקום רוצה לשלם, או דידוע שנגנבה וטוען שבפשיעה היה וחייב, ובשני אופנים אלו, נוטל הכפל, לא מיבעיא היכא דחייב עצמו לפנים משורת הדין, אלא אפילו היכא דמודה שפשע וחייב על פי דין, מ"מ כיון שהי' יכול

לפטור עצמו בטענת אונס ולא פטר, מקני ליה כפילו.

3. לל"ק דרבא מקנה לו הפרה במשיכה הראשונה לענין שאם תגנב וישלם [או יאמר שישלם] תהי' קנויה לו מעיקרא, ורק משייר לעצמו הגיזות והולדות, ולל"ב דרבא, אמר לו שיקנה שעה סמוך לגניבה, והיינו ע"י חצר, ולהכי בעינן שתעמוד בחצירו בשעת הגניבה. [ואין לומר שמקנה לו את הכפל גופיה, דהא במאי קני דמעות אינם קונות, ואף אין לומר דהוי פרה לכפילא, דהא לא עבדי דאתו והוי דבר שלב"ל דלכו"ע לא מהני].

תשובה ה.

1. לל"ק דרבא שעת החלות היא שעת המשיכה, וללישנא זו צריך לומר דמאי דשנינו דאין לו גיזות וולדות היינו משום דשיירם לעצמו, ורק רווחא דאתי מעלמא מקנה לו, ולל"ב דרבא שעת הגניבה היא החלות, וקונה הפרה לכל מילתא.
2. עומדת באגם, אינה בחצירו ואינה יכולה להקנות בחצר, ואין להעמיד באמר מעכשיו, דגם במעכשיו בעינן שתהי' במקום הראוי למשיכה, ואף אין לומר דאיירי באמר מעכשיו ולאחר ל' דבכה"ג הקנין כולו מתבצע עתה וא"צ שתעמוד אז במקום הראוי למשיכה, דא"כ אף הגיזות והולדות שלו, ואמאי מבו' בברייתא דאין לו גיזות וולדות.
3. לדעת רב זביד אינו מקנה הכפל לשואל הואיל וכל הנאה שלו, אבל אם ישלם שפיר מקנה לו. ולל"ק דר"פ נמי אינו מקנה, אך טעמו משום דלית ליה במה לפטור עצמו. דאי במתה מחמת מלאכה הא לא שכיח, ולטעם זה, אם יתנה שיהי' דינו כש"ח או ש"ש דשפיר יכול לפטור עצמו, אף בשואל מקני ליה כפילא, ונחלקו הגירסאות בדעתו של ר"פ היכא דשילם, דלגירסא דידן שפיר מקני ליה כפילא, ולגירסת ר"ח אינו מקנה לו הכפל, דהא אין לו במה לפטור עצמו. ולל"ב דר"פ אף דאמר הריני משלם ולא שילם עדיין, מ"מ מקני ליה כפילא הואיל והי' פוטר עצמו במתה מחמת מלאכה.

תשובה ו.

1. דייק ר"ת דאף שאמר הריני משלם, כיון דאינו ע"פ דין שפיר יכול לחזור בו, והיינו דקמבעיא לן דאמר הריני משלם וחזר ואמר איני משלם, האם כוונתו לחזרה או לדחויי בעלמא, אך חזר בו, דכיון דנגמר הדין ע"פ חשיב כגמר דין דא"א לחזור בו. ומאי דקמבעיא לן בסוגיין, הוא האם רוצה לחזור בו אף שאינו יכול, "דכיון דאטרחה לבי"ד לא מקנה לו הכפל.
2. ברש"י ביאר דאיירי כפשוטו דשאל מן האשה נכסי מילוג והחזיר לבעל, דכיון דהקרן אינו שלו י"ל דלא חשיב השבה, אך מאידך הואיל והוא אפוטרופוס על נכסיה הוי השבה מעליו. ובתוס' פירשו דהשיב לבעל רק את חלקו, וגרע משותפין דשילם לאחד מהם, דהכא אינו משלם הקרן, ובאופן נוסף ביארו דשאל מן האשה ואינסבה דעתה אינו משיב לגמרי לה, דהא אף לבעל יש חלק בנכסיה. ועוד פירשו דשאל מן האשה ומתה ושלם לבעל, ומבעיא האם אמרי דאף אדעתא לבעל הקנתה הכפל, או דלא ניחא לה בהא, ולא דמי לשילם לבנים דמבעיא לן לעיל, דהתם טפי י"ל דחסים על אבהון ומקנים.

תשובה ז.

1. ר"ה חידש דנשבע שאינה ברשותו, ואתינן לדחות מהא דאמרי' בברייתא דאם המלוה תובע את הלווה שמשכנו הי' פחות מההלואה, אף והלוה מודה במקצת, אף שהשבועה מוטלת עליו, מ"מ נשבע המלוה, דחיישינן שמא ישבע הלווה ויוציא המלוה את המשכון [ולרש"י היינו דיפסל לעדות ולשבועה, ולתוס' היינו דגנאי הוא שהשביעו לחינם]. ואם איתא לרב הונא איך יוציא המלוה את המשכון, הא נשבע שאינה ברשותו.
2. ר' יוסף העמיד דלא נשבע שאינה ברשותו, אלא הביא עדים שנגנבה, ואכתי חיישי' שמא יחפש ויטרח למצוא הגנב ויוציאה. ואין לחוש שאף הלווה יטרח וימצא הגנב, דהא אינו יודע מי נכנס ויצא בבית המלוה ואינו יכול לחפש אחר הגנב.
3. תירצה הגמ' באופן נוסף דתרוויהו נשבעים, וכוננת הברייתא מי נשבע תחילה, דאמרי' שישבע קודם המלוה שאינה ברשותו, שלא ישבע זה ויוציא המלוה את המשכון.
4. על הקושיה מהסיפא דהלווה תובע את המלוה והמלוה כופר הכל דמבואר דפטור, ואם איתא לרב הונא הא מתוך שנשבע שאינה ברשותו יכול לגלגל עליו עוד שבועות, אמרי' דמאמינו ואינו משביעו שאינה ברשותו, ועל הרישא א"א ליישב באופן זה, דהא לא ירצה להאמינו ולהפסיד השבועה, ודווקא בסיפא דאין עליו שבועה מעיקר הדין אלא מכח גלגול, אינו חושש ומאמינו. [אמנם לענין השוויות אינו מאמינו, דהא סובר שאינו בקיא כשומתן].

תשובה ח.

1. בארו התוס' דנחלקו בסברת המקשן והתראצן בגמ', האם ע"י המיתה נפטר מן הבעלים, וא"כ אין שום טעם שהשואל ששאל מן השוכר ישלם לבעלים, או דרק על ידי השבועה נפטר השוכר, ועל כן יכול לומר לו דל אנת ודל שבועתך, וכל דאכתי יש חיוב על

השוכר, ודאי שיכול לתבוע את השואל.

2. בגוונא שהביא עדים גם איכא למימר דאינו מקבל העדים כהיכא דאומר לו דל שבועתך, וכל שלא העידו העדים אכתי חייב, ויכול לתבוע את השואל.
3. כתבו התוס' ד"ה תחזור פרה וכו'. דקני לה בשעת מיתה ושבועה כדי להפיס דעתו של בעל הבית כמו שתירצה בגמ'.

תשובה ט.

1. באופן שכפר ממון בשבועתו כגון שהי' חייב וע"י שבועתו פטר עצמו [כגון אונס בשוכר, ומתה מחמת מלאכה בשואל], חייב אשם. ואם היה כפירת דברים בעלמא, דבין ע"י שבועתו ובין לא ע"י שבועתו היה או חייב או פטור, חייב חטאת. אמנם דעת רב אמי דאין חטאת אלא בשבועת ביטוי בלבד ולא בשבועת הדיינים.
2. את עצם הדין שמעינן במשניות מפורשות בשבועות, והכא שנאה לאפוקי מדרב אמי שאין חטאת בשבועת הדיינים [שנאמר כי תשבע, משמע מעצמה, ולא שחיבוהו בי"ד].
3. אתי לאפוקי נמי משמואל דאמר דאין חיוב חטאת אלא היכא דאיתא נמי להבא, ושבועת אלו הרי אינם בלהבא דאינו בידו.
4. רב אמר דפטור דהא מסרה לבן דעת, ואף דלכתחילה אסור למסור לשומר אחר כדשנינו בגיטין, מ"מ אכתי אינו פשיעה דהא סו"ס בן דעת הוא, ואין לחייבו.

תשובה י.

1. איכא בגמ' שני טעמים בר' יוחנן, או דאמר לו אין רצוני שיהיה פקדוני ביד אחר, והוי כמפרש דאם ימסור לאחר יחשב פשיעה, ואו דאומר לו דאת מיהמנת לי בשבועה והוא אינו נאמן עלי [ולפי"ז אם יכול להשבע בעצמו, פטור].
2. פלוגתת האמוראים לענין תחילתו בפשיעה וסופו באונס, היינו שיש לתלות שאם לא הי' פושע לא הי' נארע האונס, דאף דפשע לענין שריפה שהניחו בצריפא דאורבנא, ולבסוף נאנס ונגנב, הרי אילו הי' בבית שמא לא הי' נגנב. ופלוגתת אביי ורבא היא בגוונא שפשעה בה ויצאה לאגם ומתה, האם אמרי' דהבלא דאגמא קטלה והוי אף סופו בפשיעה, או דלא אמרינן הבלא דאגמא קטלא אלא מתה מעצמה, ואונס זה הי' נארע אף בביתו. ובאופן שהחזירה לביתו ומתה אף אביי מודה דפטור, דהא התברר דלאו הבלא דאגמא קטלה, ובאופן שנגנבה באגם ומתה אצל הגנב, אף רבא מודה דחייב משום הגניבה, דהרי גם אם לא היתה מתה, בבית הגנב קיימא.
3. הגמ' הקשתה דאם אמרי' מלאך המות מה לי הכא מה לי התם כרבא, אמאי הוצרך ר' אמי לעיל לשנויי דמתני' דאמר ליה השאילה לדעתך, תיפוק ליה דמתה ומלאך המות מה לי הכא מה לי התם, אע"כ דלית להאי סברא. ומשו"ה הביאו לפלוגתת אביי ורבא בסוגיין.

תשובה יא.

1. באופן שהודה מעצמו ובא לצאת יד"ש חייב לשלם יותר מאשר יודע שחייב, אך הוא בתנאי שיש קצת פשיעה בהא דלא נתן ליבו לזכור מי הפקיד אצלו או למי גזל. אך אם הפקידו בכריכה אחת זה בפני זה, כיון דלא הקפידו לחלק בין ההפקדות, ודאי דעליו נמי לא מוטל לזכור ואף לצאת יד"ש אינו חייב. ועין בתשובה 2.
2. החילוק שאמרו בין גזל לפקדון דגזל כיון דעבד איסורא חייב טפי, אינו קיים למסק', דהא אף בפקדון חזי' דחייב. אך החילוק דלצאת יד"ש נשאר אף למסקנא, דכולי מתני' בלצאת יד"ש [כן ביארו התוס'], ואיכא חילוק בין כרך אחד לב' כריכות.

תשובה יב.

1. מסקי' דהיינו מניח בבי"ד, דאילו כפשוטו דמניח ומסתלק, הא אמר ר"א דספק הינוח לא יטול ואם נטל לא יחזיר, דמאחר שהגיע ממון ישראל לידו אסור להוציאה וכש"כ הכא דאין להוציאו ולהפסיד הנגזל.
2. ר' עקיבא חלק על ר' טרפון וסבר דאינו יוצא ידי גזילתו עד שישלם לכ"א ואחד, ואף בב' כריכות אמרי' דפליג, דמסקי' דהיינו דווקא לצאת יד"ש, אבל מדינא כל בב' כריכות ודאי שאינו חייב לזכור.
3. רבא אמר לענין ב' שהפקידו טלה בעדרו, והקשתה הגמ' דהא הוי כב' כריכות [ולרש"י איירי שאחד הפקיד א' וחבירו ב', והתוס' כתבו דה"ה אף כחוש ושמן]. ואסקינן דהיינו שהניחו בעדרו שלא בראייתו ושפיר דמי לכריכה אחת.

תשובה יג.

1. לדעת רבנן לא יגע בהן, ולדעת רשב"ג מוכרן בבית דין, ואמרי' בגמ' דהיינו דווקא בכדי חסרונו, אבל ביותר אפי' רבנן מודים שיכול למוכרם, ואף דאמרי' רוצה אדם בקב שלו היינו גוזמא בעלמא, ואף לטעם דחיישינן שמא עשאן תרומה ומעשר על מקום אחד, שפיר מודה לטעם דרוצה אדם בקב שלו, ולהכי אף בדברים הפטורים ממעשר לא יגע בהן.
2. לכתחילה אסור, והקשו התוס' א"כ אמאי חיישינן הכא שמא עשאן תרומה ומעשר על מקום אחר. וכן איך אמרי' דלפיכך עשאו תרומה ומעשר על מקום אחר. ותירצו דהיינו בערבי שבתות ויו"ט, או כהיכי דלא יעברו על ידו איסור חמור. ובעלמא לא חיישי למעשר, ורק הכא בפקדון חששו.
3. רש"י פירש דהיינו השיעור המבואר לקמן גבי יוציא לו חסרונות. והתוס' ביארו דהיינו שהתקלקל תוך זמן מועט החסרון שהיה ראוי להחסר במשך שנה.
4. כיון דקם קם היינו דלא יתקלקל טפי, ומאי דעושה להם תקנה, היינו לענין הקנקנים דיפסדו ע"י השמן או היין המקולקלים [ונחלקו ר"מ ורבנן האם עבדינן תקנה להפסד מועט].

תשובה יד.

1. הגמ' רצתה להוכיח לענין הדין דמורידים קרוב לנכסי שבוי, דלכאור' הוא פלוגתת רשב"ג ורבנן. ודחינן דהא ר' נחמן פסק כרבנן דלא יגע בהן, ואילו לענין שבוי פסק דמורידין, והיינו ע"כ משום דתרי טעמי נינהו, ודוקא בפקדון לא יגע או משום דרוצה בקב שלו, ואו דחיישינן שמא עשאן תרומה ומעשר.
2. בשמעו בו שמת אפי' קול בעלמא או ע"א, לכו"ע מורידין הקרוב לנכסי השבוי.
3. שבויין היינו באופן שנשבה ושמעו בו שמת, ונטושין היינו באופן שנשבה ולא שמעו בו שמת, דבזה נחלקו רשב"ג ורבנן האם מורידין או לא, אבל בשבויין לכו"ע מורידין ואף אם קדם זוכה אין מוציאין מידו אפי' שמע שהבעלים משמשים ובאים. ורטושין היינו שעזבו הנכסים מדעתן, דבזה לכו"ע לא יגע בהן.
4. הלשון "היורד" לאו דווקא, דהא אפי' לכתחילה מורידים, ונקטו הכי אגב רישא.